

BRIGHAMISMEN AFSLÖRET,

ELLER

Brigham Young som Leder og Profet.

VED PETER ANDERSON.

Udgivet af den Gjenorganiserede Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, Lamoni, Decatur County, Iowa.

Formaalet med nærværende Skrift er, kort og tydeligt at fremsætte Grunde, hvorfor Sidste Dages Hellige, der have antaget og tro paa Bibelen, Mormons og Pagtens Böger, ingenlunde burde antage, hylde eller opholde Brigham Youngs og hans Efterfølgeres Lærdomme, Formaal og Planer. Folket i Utah har vedblivende betragtet og opholdt disse Mænd som Profeter, Seere osv., uagtet Brigham ofte gjentagne, offentlige og sikkert sandfærdige Tilstaaelse, at han var „hverken Profet eller en Profets Søn.” Om denne Tilstaaelse har mange Tilhørere aflagt Vidnesbyrd. I *Millennial Star* siger Brigham endvidere: „En Person blev nævnt idag, som ikke troede, at Brigham Young var en Profet, Seer og Aabenbarer. Jeg ønsker at spørge ethvert Medlem af dette Samfund, om de nogen- sinde har hørt ham gjøre Krav til at være en Profet, Seer og Aabenbarer, saasom Joseph Smith var.”—16 Aarg., S. 442.

Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, saasom oprettet i Aarene 1830-'36, bestod som et udeelt Samfund indtil Joseph Smiths Død i 1844 og talte dengang, ifølge dennes egen Angivelse, henimod 200,000 Medlemmer.—*Times and Seasons*, vol. 5, p. 547.

Omkring en Tiendedel af nævnte Medlemstal formodes at have antaget Brigham Young som Kirkens retmæssige Leder. Var han det, burde hele Samfundet have antaget og fulgt ham; men den Omstændighed, at Flertallet protesterede imod ham og hans Fremgangsmaade, burde være gyldig Grund til Mistanke hos ethvert tænkende Menneske.

Fornævnte Pagtens Bog blev af Kirkens Generalforsamling i 1835 vedtaget som Regel for Tro, Lære og Fremgangsmaade, og ved den maa Brigham Young, saavel som enhver anden Pretendent til Lederskabet, finde sig i at have sin Lære og Fremgangsmaade prøvet.

Af det Brudstykke af Kirken, som fulgte med Young, dannede han og Medhjælpere et Samfund, som de kaldte Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige. Dette var i Virkeligheden en Omorganisering eller maaske (i Betragtning af de nye Lærdomme og den nye Fremgangsmaade, som nu antoges) rettere sagt et helt nyt Samfund. Som en Begyndelse hertil skrev Brigham Young i en Epistel i 1847: „Vi har nu under Overveielse snart at gjenorganisere Kirken efter det oprindelige Mønster med et överste Præsidentskab og Patriark.”—*Mill. Star* 10: 86.

Denne Gjenorganisering skete paa følgende Maade: Syv af de tolv Apostle forsamledes, fire af disse vælger de tre andre til Præsidenter over Kirken i den ganske Verden! Ikke alene maa Brigham Young ved denne Leilighed have stemmet paa sig selv, men hans Valg beroede absolut paa hans egen Stemme. Selv om Loven gav de Tolv som et Kvorum Ret til at vælge Præsidenter (hvilket den nu slet ikke gjør), saa var dette Skridt endda ulovligt, thi det fordres, at alle deres Bestemmelser, for at være gyldige, maa vedtages enstemmigt, eller ihværtfald af en Majoritet. (Pagtens Bog, 14 Side, 11 Pgr.)

Endvidere bestemmer Loven 1, at Præsidenten og hans Medhjælpere maa kaldes ved *Aabenbaring*, 2 vælges af *Samfundet* og 3 *ordineres*. Pagtens Bog, 33 S., 6 Pgr. og 14 S., 11 Pgr. Ingen af disse Lovbestemmelser bleve efterfulgte, da dette saakaldte Præsidentskab blev dannet. Vel fortæller Orson Hyde os i en Tale, holdt i Salt-søstader den 7 Oct. 1860, at Herren ved nævnte Leilighed rystede Jorden, hviskede lidt til dem og sagde: „Lad min Tjener Brigham staa frem og modtage Fylden af det præsiderende Præstedømmes Magt i min Kirke og Rige.” Men følgende Omstændigheder vil vise, at Orson Hyde ved denne Leilighed bar falsk Vidnesbyrd.

1. I en Samtale med J. T. Davis (som endnu lever) bekjender C. C. Rich, at Jorden ikke rystede, da de valgte Brigham Young, og tillige at Vacancen (i det øverste Præsidentskab) ikke var bleven opfyldt af Herren.

(*Saints' Herald*, 32 Aarg., No. 48.)

2. Orson Pratt bekjendte, at om saa var, at Herren talte til dem, da hørte han det ikke; men Wilford Woodruff tilstod rent ud, at Orson Hyde havde baaret falsk Vidnesbyrd—at Gud ikke talte til dem. (Life of Joseph the Prophet, Tullidge.) Dette Værk udkom mange Aar før Woodruffs Død, men denne nægtede aldrig at have gjort nævnte Tilstaaelse.

3. H. C. Kimball sagde i en Tale: „Jeg bær Vidnesbyrd om, hvad Joseph sagde paa Prædikestolen i Nauvoo. Han sagde: Paa disse Mænd (de 12), som sidde her bag mig, har jeg overført al den Magt, Præstedømme og Myndighed, som Gud nogensinde gav mig.” Det er atter en Beretning om, hvorledes Brigham Young modtog Fylden af Præstedømmets Myndighed osv.; men selv om Joseph havde gjort sig skyldig i en saadan Fremgangsmaade, da vilde den været uden Virkning og ugyldig, thi den modstrider følgende Lovbestemmelse: „Eiheller skal nogen i Menigheden beskikkes noget imod Kirkens Pagter; alle Ting skulle ske i Orden og efter Menighedens fælles Samtykke ved Troens Bøn.”—Pagtens Bog S. 166.

Men følgende fra Brigham Youngs Levnetsløb er uden Tvivl den mest sandfærdige Beretning om, hvorledes disse Mænd omorganiserede, fik Myndighed, dannede Præsidentskab osv. Der siges: „Den 5 December var der Gilde i Orson Hydets Hus, ved hvilken Leilighed holdtes stort Raad [af de 12], . . . og deres Præsident udtalte først sine Anskuelser om at gjenop-

rette det øverste Præsidentskabs Kvorum og ønskede, at de Tilstedeværende gjorde ligesaa i deres Orden, hvorpaa Heber C. Kimball, Orson Pratt, Wilford Woodruff, Willard Richards, George A. Smith, Amasa Lyman og Ezra T. Benson talte over nævnte Spørsmaal. Præsident Young sluttede. Orson Hyde foreslog da, at Brigham Young bliver Præsident over Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige og at han udnævner sine to Raadgivere til at danne et øverste Præsidentskab. Wilford Woodruff understøttede Forslaget, og det blev enstemmigt vedtaget. Præsident Young udnævnte derpaa Heber C. Kimball til første Raadgiver og Willard Richards til anden Raadgiver, hvilket understøttedes og vedtoges enstemmigt."—Side 188.

Altsaa: først faar disse Ledere al den Magt, Præstedømme og Myndighed, som Gud nogensinde havde givet Joseph (og det betyder meget, naar det erindres, at han ved Aabenbaring var beskikket til Profet, Seer, Aabenbarer og Præsident for hele Kirken), dernæst vælges Brigham Young, H. C. Kimball og W. Richards af 4 Kolegaer (Benson og Lyman var nemlig ikke af de 12) til et øverste Præsidentskab ved et Gilde den 5 December 1847, og sluttelig i Febr. 1848 kommer Gud, ifølge O. Hydys Vidnesbyrd, frem, ryster Stedet, hvor de holdt Raad, taler til dem og befaler Brigham Young at staa frem og modtage Fylden af de præsiderende Præstedømmes Magt osv.

Læser, nu skulde man tro, at disse Ledere og Samfundsbyggere havde Myndighed og Præ-

stedømme nok til at tilfredsstille den største Ærgjerrighed og Herskesyge, havde deres Attraa alene været at lede Folket paa Ydmyghedens og Sandhedens vei, men vi tager feil, Brigham siger nemlig: „Joseph modtog ikke i sin Livstid enhver Ting, forbunden med Læren om Igjenløsning; men han har efterladt Nøglen hos disse, som forstaa, hvorledes de skulle annamme og lære dette store Folk alt, hvad der er nødvendig til deres Frelse og Ophøielse i det himmelse Rige.”—*Times and Seasons*, 1 Juli, 1845, Side 955. Atter: „Der er Nøgler, som det skrevne Ord aldrig har og aldrig vil omtale.”—Samme Værk, 5 Aarg., S. 667. Og sluttelig: „Dersom I ikke ved, hvis Ret det er at give Aabenbaringer, da vil jeg sige jer det: det er min.”—5 Aarg., Side 683.

Joseph modtog Aabenbaringer, og efterat være undersøgte, sammenlignede med det skrevne Ord og antagne af Kirken, bleve de Lov for den, men Brigham paa- staar at have Ret til at give Aabenbaringer og at være bevæbnet med Nøgler, som det skrevne Ord aldrig nævner, og kunde saaledes udfolde disse til Frelse og Ophøielse nødvendige Ting, som Joseph i sin Livstid ikke modtog. Disse ukjendte og nødvendige Ting fremkom da ogsaa lidt efter lidt ved Hjælp af disse for det skrevne Ord ukjendte Nøgler, og vi vil nu følge Præsident Young i hans Bestræbelser for at udfolde for dette ny Samfund disse forhen ukjendte Lærdomme.

I August 1847 ankom Brigham med to Hundrede og otte og otti Personer til Saltsødalen og be-

sluttede sig til at blive der. Om hvad de derpaa foretog sig, berettes i hans Levnetsløb, 180-182 Side: „Den 6 August blev de Tolv *omdøbte*. Dette betragtede vi som et Privilegium og en Pligt. Da vi vare komne ind i en herlig Dal for at oprette og opbygge Zion, følte vi til at forny vore Pagter for Herren og hverandre. Vi begav os snart til Vandet, og Præsident Young steg ned deri og døbte alle sine Brødre af de Tolv, som vare tilstede. Han dernæst confirmerede os [ved Haandspaalæggelse —Forf.] og beseglede paa os vort Apostelskab og alle de Nøgler, Kræfter og Velsignelser, som høre til dette Embede. Broder Heber C. Kimball døbte og confirmerede Præsident Brigham Young. Følgende vare de Tilstedeværendes Navne i deres Orden: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, Willard Richards, Wilford Woodruff, George A. Smith og Amasa Lyman. . . .

„Om Aftenen [den 7.] begav de Tolv sig til City Creek, og Heber C. Kimball døbte fem og femti Personer til deres Synders Forladelse, og de fik Haandspaalæggelse af Præsident Young, Orson Pratt, Wilford Woodruff, George A. Smith og Amasa Lyman. . . .

„Næste Dag (Søndag 8 August) fornyede hele Israels Leir deres Pagter for Herren ved Daab. To hundrede og fire og tyve bleve døbte imorges, og de hele Antal døbte de sidste tre Dage, var altsaa to hundrede og otte og oti.”

Denne *Omdaab*, *Omconfirmation* og *Omordination* betragtede de som et Privilegium og en *Pligt*.

Nu spørges: hvis ikke disse Lødere vare paa Afveie eller ogsaa havde isinde at lægge en ny Plan for deres Tilhængere at følge, hvorledes kunde da denne *Omdaab* osv. blive betragtet som et Privilegium og en *Pligt*? De paastode, at de følte til at gjøre dette, da de nu vare komne ind i en herlig Dal for at oprette og opbygge Zion. Men Herren havde i Pagtens Bog allerede tilkjendegivet sin Beslutning angaaende Stedet og Maaden for Zions Opbyggelse, og i denne Beslutning nævnes hverken denne herlige Dal, ei heller ovennævnte Fremgangsmaade. See Pagtens Bog Side 87, 184, 187, 220, 250, 177, 68, 70-77. Var deres Tilstand saaledes, at de havde *Omdaab*, *Omconfirmation* og *Omordination* behov (hvilket de jo, omend ikke i Ord, saa dog i Gjærning, virkelig tilstaa), hvem havde da Myndighed til at døde? Daaben er til Syndsforladelse, til Indlemmelse i Christo og en god Samvittigheds Pagt. Ap. G. 2:38; Gal. 3:27; 1 Pet. 3:21. Kun for saadanne, som ere i deres Synder, staa udenfor Christus og have en ond Samvittighed, kan Daaben være et Privilegium og en *Pligt*. Ved deres Handling tilstaar disse Mænd, at denne var deres Tilstand. Men hvorledes kunde Brigham Young i denne Tilstand paa lovmæssig Maade døde sine Brødre, naar det erindres, at vi for denne Fremgangsmaade kun har hans egne Ord som Autoritet? Hör ham: „Jeg vil igjen henvise til de Brødre og Søstre, som fornylig ere komne over Sletterne. Mit Raad til dem er idag ligesom jeg tilforn har raadet enhver, som er kommet

til disse Dale: gaa hen og lad jer döbe til Syndsforladelse, omvend jer fra al Uretfærdighed, tro sikkert paa Jesu Christi Navn, at alle eders Synder skulle vorde bortvaskede. Om nogen af jer vil spørge, hvorfor det er nødvendigt at blive döbt, da vi ingen Synder har begaaet, saa svarer *jeg*: det er nødvendigt for at fuldkomme al Retfærdighed."—*Journal of Discourses*, 2 Aarg., Side 8 og 9.

Det celestiale Ægteskab er en anden af disse ny Lærdomme, som Joseph ikke i sin Livstid modtog, og mærkeligt nok, den blev i Begyndelsen modarbejdet og fordömt af disse Ledere, der senere antog og lærte den som en til Frelse og Ophöielse absolut nødvendig Lærdom. Den gik i Begyndelsen under forskellige Navne, saasom „hemmeligt Ægteskab," „aandelige Hustruer," „Besegling," „celestialt Ægteskab," men udartede sig sluttelig til Flerkoneri. Æren for denne Læres Opfindelse skyldes en vis J. C. Bennett, der i Josephs Tid blev udelukket af Kirken for sin Lösagtigheds Skyld. I Kirkens Organ, *Times and Seasons*, fremkom en imod denne Slags Ægteskaber kraftig Protest, underskrevet af mange af Kirkens ledende Mænd og Kvinder, af hvilke nævnes John Taylor, Wilford Woodruff, Wilson Law, Newell K. Whitney, George Miller, Emma Smith, Jane Law, Phebe Woodruff, Leonora Taylor, Eliza R. Snow. Men det varede ikke længe efterat Joseph var borttaget, förend disse Ledere offentlig begyndte at lade Ord falde om Nödvendigheden af denne Lære. Og det var jo ganske let at beskyldte Joseph

for at have begunstiget den, da han jo ikke længere var tilstede og kunde forsvare sig. Hör hvad Brigham har at sige nogen Tid efter Joseph Smiths Död:—

„Jeg önsker nu at lede eders Opmærksomhed hen paa nogle af Pauli Udtalelser, jeg haaber. I ville ikke stöde an paa dem: ‚Dog er hverken Manden uden Kvinden, eiheller Kvinden uden Manden i Herren. Thi ligesom Kvinden er af Manden, saa er og Manden ved Kvinden; men alle Ting af Gud.‘ Den samme Apostel siger: ‚Kvinden er Mandens Ære.‘ Disse ere Pauli Ord. . . . Og jeg vil sige, at eftersom ingen kan vorde fuldkommen uden Kvinden, saa kan og ingen Kvinde vorde fuldkommen uden en Mand til at lede hende. Jeg siger eder Sandheden som den er i Evighedens Skjöd, og saa siger jeg til hver Mand paa Jorden: om han önsker at vorde frelst, da kan det kun ske derved at han har en Kvinde ved sin Side. *Dette er Læren om aandelige Hustruer.*"—*Times and Seasons*, 1 Juli 1845. Side 955.

At Paulus i 1 Cor. 11:1-16. kun hentyder paa, at Manden og Kvinden i deres forskellige Livsstilling dog er ligestillet, lige antagelige for Herren og ikke burde overse hverandre, vil Læseren vist let kunne indse ved at overveie disse Værs, og Brigham Youngs feilagtige Anvendelse deraf kunde jo i og for sig selv let betragtes som aldeles uskyldig, særlig naar vi hukomme, at Manden kun skulde have en Kvinde ved sin Side, han gjør det blot umuligt for den Ugifte at blive frelst; men, som sagt, denne Lære udviklede sig snart

til Flerkoneri, og, omendskjönt Brigham Young og enkelte af hans Medhjælpere havde flere Kvinder forud for 1852, saa var det dog først i August dette Aar, at denne Lære blev forkyndt for og antaget af dette ny Samfund.

Ved nævnte Leilighed holdt Orson Pratt en Tale, hvori han tilstaar, at det var uventet for ham at tale om dette Lærdomsprincip, at det var en ny Mark og at han ikke var vant til at tale offentlig over dette Emne. Det Celestiale Ægteskab, Side 1. Samme Dag oplæstes for Forsamlingen et Dokument, kaldet en Aabenbaring, og det blev Folket betydet, at dersom de ikke antog det, vilde de blive fordømte. Saaledes gik det til, at Flerkoneriet fra nu af og indtil for kort Tid siden var en Del af disse Lederes Lære. Overvei nøie følgende Vidnesbyrd af nogle af deres ledende Mænd.

Brigham Young sagde til U. S. Senator Trumbull i 1869: „Hvad angaar vore Institutioner, da vide vi, at vi har Ret, og Flerkoneriet, som De gjør Indvending imod, var ikke oprindelig en Del af vort System, men blev antaget af os som en Nødvendighed efter vi kom herud.“—*Alta Californian*.

G. Q. Cannon: „Joseph og Hyrum bleve dræbte i Carthage Fængsel og Hundreder forfulgte til døde, förend Kirken havde nogen Kundskab om denne Lære.“—*Journal of Discourses* 14: 165-6.

H. B. Clawson: „Flerkoneriet var dengang ubekjendt for Mormonerne. . . . Læren om Flerkoneri blev ikke forkyndt, förend de kom til Salt Lake; i Virke-

ligheden ikke för nogen Tid efter de ankom der.“—*Salt Lake Herald*, Februar 9, 1882.

Lorenzo Snow vidner i Sagen om Tempellodden i Independence, at Læren om Flerkoneriet ikke blev forelagt Folket til Antagelse, förend de kom til Utah.

I *Times and Seasons* af 1 Feb. 1844 kalder Joseph og Hyrum Smith Flerkoneri en „falsk og fordærvelig Lære.“ I samme Blad af 1 Apr. 1844 skriver John Taylor om det som en Ugudelighed, en Last, der kun hyldes af fordærvede Mennesker, forventede i Troen, og siger: „Vorder ikke delagtige i deres onde Gjerninger!“ I samme Skrift af 1 Mai 1845 gjentager han, at Læren om Flerkoneri var Ugudelighed. Orson Spencer skrev om det i *Millennial Star*, Aarg. 10, Nr. 9, i England, i 1848, og kalder Flerkoneri en Vederstyggelighed. Ved en Diskussion, afholdt i Frankrig i 1850, blev Beskyldningen om, at de Sidste Dages Hellige hyldede Flerkoneri, paa det bestemtteste tilbagevist af John Taylor. Han siger: „Vi blive her beskyldte for Flerkoneri, de groveste, afskyeligste og mest væmmelige Gjerninger, saadanne, som alene et fordærvet og vanslægtet Hjerte kunde undfangne. Disse Ting ere for skjændige til at blive troede,“ osv.—O. Pratts Værker.

Men nu tilstaas det, at nogle af disse „Ledere,“ uagtet deres bestemte og udtrykkelige Modsigelse og Fordømmelse af Flerkoneriet, dog övede det hemmeligen i flere Aar förend de kom til Utah. Ingen Under at de, som Brigham Young sagde,

senere antog denne Lære som en „Nødvendighed!”

Selvfølgelig maatte der en Aabenbaring til, for at gjøre denne Lære gyldig og binden de, og Brigham paastod, at han var i Besiddelse af en Afskrift af en Aabenbaring, som blev givet Joseph Smith i Juli 1843. Denne Paastand er dog hidindtil forblevet ubevist og det er langt mere sandsynligt, at „Aabenbaringen” blev givet af Brigham Young i Salt Lake City og skrevet af hans Medhjælpere, 1, fordi den i Stil er ganske forskjellig fra de Aabenbaringer, Joseph Smith modtog; 2, hvad Lære angaar, modstrider den bestemt disse Aabenbaringer; 3, den stemmer godt med Brigham's Stil og Lære, og 4, W. W. Phelps tilstod i en Tale i Salt Lake City, at „det tog os ti eller tolv Dage at skrive den. Jeg skrev en Del af den.”

I 1876 udtog Brigham Young uden videre af Pagtens Bog den af Kirkens Generalforsamling i 1835 vedtagne Artikel om Ægteskab og indførte i Stedet den saakaldte Aabenbaring om celestialet Ægteskab og Flerkoneri. Men heldigvis lod han dog følgende blive: „Du skal elske din Hustru af dit ganske Hjerte og skal holde dig til hende og ingen Anden.” Atter: „Ægteskabet er beskikket Menneskene af Gud, derfor er det lovligt, at Manden har en Hustru, og de to skulle være et Kjød” osv. Pagtens Bog Side 72 og 182.

ET NYT ZION.

Disse Ledere fandt og ledte deres Tilhængere til et nyt Zion, istedenfor at lære og efterkomme følgende: „For at alle

Ting kunne blive gjorte rede for Eder, iagttag Befalingerne, som jeg har givet med Hensyn til disse Ting, der siger eller byder at købe alle de Jorder for Penge, der kunne kjøbes for Penge i Egnen rundt omkring det Land, som jeg har beskikket til Zions Land, til Begyndelsen af mine Helliges Indsamling; alt det Land, der kan kjøbes i Jackson County [Mo.] og Countierne rundt omkring, og overlad det Övrige i min Haand.”—Side 255.

„Lad alt mit Folk, som bor i Egnene rundt omkring, være meget trofaste, bede meget og være ydmyge for mig, og ikke aabenbare de Ting, som jeg har aabenbaret dem, förend jeg agter de Visdom at de skulle aabenbares. Tal ikke om Dom, ros Eder ei heller af Tro eller kraftige Gjæringer, men samler Eder med Forsigtighed i en Egn saa meget som det kan bestaa med Folkets Fölelser; og se, jeg vil give Eder Gunst og Naade for deres Öine, at I kunne hvile i Fred og Tryghed, medens I sige til Folket: Udför Dom og Retfærdighed for os efter Loven og erstat os den Uret, vi have lidt.”—Side 272. Og sluttelig: „Zion skal ikke flyttes fra sit Sted, uagtet hendes Börn blive adspredte; de, der blive tilovers og ere rene af Hjertet, skulle vende tilbage og komme til deres Arv, de og deres Börn, med Frydsang og evig Glæde til at opbygge Zions öde Steder, og alt dette, for at Profetierne kunne werde opfyldte. Og se, der er intet andet Sted udpeget end det, jeg har bestemt, ei heller skal nogt andet Sted blive udpeget end det, jeg har bestemt til mine He liges Indsamling, indtil den Dag kon-

mer, da der ikke mere findes Plads for dem; og da har jeg andre Steder, hvilke jeg vil bestemme, og de skulle kaldes Staver til Styrke for Zions Paulun."—Side 250.

Af disse Uddrag ses det: 1, hvor Zion skal opbygges; 2, at der ikke er, ei heller skal blive noget andet Sted udpeget; 3, at de Hellige skulde opkjøbe Jorder og forsamles i Egnene rundt omkring som en Forberedelse til Zions Opbyggelse; 4, at dersom de vare ydmyge og trofaste, skulde de finde Gunst og Naade for Folkets Öine og blive istand til at hvile i Fred og Tryghed; 5, at de tiloversblevne Rene af Hjertet skulde sluttelig vende tilbage og udføre denne Gjerning, og saaledes opfylde Profeterne.

Men disse ny selvlavede Ledere fandt et nyt Zion, udpegede en ny og ukjendt Vei og lærte Folket, at de ikke alene vare beskjæftigede med at opbygge Zion, men at de saaledes opfyldte Profeterne og stode som

FRELSERE PAA ZIONS BJERG;

og endvidere, at Dalene mellem Utahs Bjerge vare af Herren beskikkede til Tilflugtssteder for hans Folk, medens hans Vrede blev udöst over Nationerne. Herren har imidlertid bestemt anderledes, hvilket kan ses af følgende Uddrag af Aabenbaringerne: „Herrens Ord angaaende hans Kirke, der er oprettet i de sidste Dage for at bringe hans Folk tilbage, som han har talet ved sine Profeters Mund, og for at samle sine Hellige til at staa paa Zions Bjerg, hvilket skal være det ny Jerusalem, hvilket skal bygges, begyndende paa Templets Plads,

hvilket er betegnet ved Herrens Finger i de vestlige Udkanter af Staten Missouri."—Side 22. „Og det skal kaldes det ny Jerusalem, et Fredsland, en Tilflugtsstad, et Sikkerheds-Sted for den Allerhöiestes Hellige. Og Herrens Herlighed skal være der, og Herrens Rædsel skal ogsaa være der, saa at de Ugudelige skulle ikke komme dertil, og den skal kaldes Zion."—Side 87. „Thi min Hjemsgølgelses Dag kommer hastelig, i en Time, som I ikke tænke, og hvor skal der saa være Sikkerhed for mit Folk og Tilflugt for de, der blive tilovers af dem?"—Side 275. „Thi det er beskikket, at i Zion, og i dens Staver, og i Jerusalem, de Steder, som jeg har bestemt til Tilflugt, skulle være de Steder, hvor I skulle døbes for Eders Døde."—Side 278.

Altsaa er Utahs Bjerge og Dale hverken Zions Bjerg eller Stederne, hvor Guds Folk skulde finde Sikkerhed og Tilflugt, og disse Mænd ere ikke „Frelserne paa Zions Bjerg." Esaias 2: 2, 3 er ikke anvendelig her i Betragtning af, hvad vi har anfört, og naar det første Vers tages med.

EN NY GUD.

Brigham lærte ogsaa en ny Gud og forsikkrede baade Jøde og Hedning om, at deres Antagelse eller Forkastelse af denne hans Gudelære vilde enten frelse eller fordømme dem. „Hör det nu, o Jordens Indvaanere, Jøde og Hedning, Hellig og Vanhellig! Da vor Fader Adam kom ind i Edens Have, kom han med et himmelsk Legeme og förte Eva, en af sine Hustruer, med sig. Han hjalp til at skabe og organisere denne Verden. . . .

Han er vor Fader og vor Gud og den eneste Gud, med hvem vi have at gjøre.”—*Journal of Discourses* Aarg. 1, Side 50.

JESU FADER.

Ligeledes lærte Brigham: „Da Jomfru Maria undfangede Barnet Jesus, avlede Faderen ham i sin egen Lignelse. Han blev ikke avlet ved den Hellig Aand. Og hvem er Faderen? Han er det første Menneske. . . . Jesus, vor ældre Broder, blev efter Kjødets avlet af det samme Væsen, som var i Edens Have, og som er vor Fader i Himlen. Lad nu enhver, som høre disse Lærdomme, betænke sig, førend de latterliggjøre eller behandle dem ligegyldigt, thi de ville være til deres Frelse eller Fordømmelse.”—Samme Værk og Side 50 og 51.

Det er vist ikke nødvendigt, at gjendrive disse Lærdomme, thi, som et af Utahkirkens Medlemmer forleden sagde, et Skolebarn ved bedre, og vi anføre dem kun for at vise, i hvad Retning Brigham Young ledte.

BLODFORSONING.

Denne er ogsaa en af de ny Lærdomme, som Joseph i sin Livstid ikke modtog. Hvad der menes hermed, vil vi lade Brigham selv fortælle: „Alle Mennesker elske sig selv. Lad et Individ blive bekendt med disse Grundsætninger, og han vilde være glad ved at faa sit Blod udgydt. Dette vilde være at elske sig selv lige til evig Ophøielse. Vilde I elske Eders Brødre og Søstre, naar de have begaaet en Synd, der ikke kan forsones uden ved Blodsudgydelse? Vilde I elske den Mand eller Kvinde saa meget, at I ville

udgyde deres Blod? Dette er, hvad Jesus mener. Han bød hverken Mand eller Kvinde at elske deres Fjender i deres Uguddelighed. Det var aldrig hans Mening. . . . Jeg harkjendt mange Mennesker, som have forladt denne Kirke, for hvem det er umuligt at naa til Ophøielse. Men det vilde været bedre for dem, om deres Blod havde været udgydt. Nationernes Ryggeløshed og Uvidenhed forbyder dette Princip at staa i fuld Kraft, men den Tid vil komme, da Guds Lov vil være i fuld Kraft.

„Dette er at elske vor Næste som os selv: trænger han til Hjælp, saa hjælp ham, og om han ønsker Frelse, og det er nødvendigt at ugyde hans Blod paa Jorden for at han kan vorde frelst, saa udgyd det. Ingen af jer, som forstaa Evighedens Principer, vilde, om I havde begaaet en Synd, der fordrede Blodsudgydelse, naar undtages den Synd, som er til Døden, være tilfredse eller rolige, førend jert Blod blev udgydt for at I kunne opnaa den forønskede Frelse. Denne er Maaden at elske Menneskene paa.”—Bikuben af 8. Oct. 1885, *Journal of Discourses* 4 Aarg., Side 220.

Brighams Raadgiver. J. M. Grant sagde: „Der er Mænd og Kvinder her, som jeg vil raade til strax at gaa til Præsidenten, og anmode ham om at beskikke en Komite til at tage deres Sag under Behandling, lad dernæst et Sted blive udvalgt, og lad denne Komite udgyde deres Blod.”—*Deseret News*, 6 Aarg., Side 235.

Endvidere siger Brigham: „Jeg vil sige endvidere, at Personer har kommet til mig og

tilbudt deres Liv som en Forsoning for deres Synder. Det er sandt, at Guds Søns Blod blev udgydt for Synd formedelst Faldet, og saadanne, som Menneskene begaa; men de kunne begaa Synder, som hans Blod ikke kunde forsones for."—*Journal of Discourses* 4:53.

Af disse Uddrag se vi: 1, at Overtræderens Blod har i visse Tilfælde mere forsonende Kraft end Kristi Blod; 2, at denne Lære er især anvendelig paa Frafaldne; 3, at den övedes kun tildels, men at den i Fremtiden vil blive sat i fuld Kraft; 4, at Folk blev raadtil til at gaa til Præsidenten og forlange, at deres Blod blev udgydt; 5, at de fulgte dette Raad; 6, at deres Blod skulde udgydes til deres egen Frelse.

Dette er en korrekt Fremstilling af disse „Lederes" Blodforsoningslære. Hvadenten den kun tildels eller slet ikke har været sat i Udövelse, betyder intet, Læren er den samme. At der ikke her er Tale om, at visse Forbrydere straffes med Döden, er klart nok, thi Nationerne har aldrig været imod dette. Men dette, at Frafaldne og andre skulde dræbes for at frelse dem, finder ingen Hjemmel i nogen af Kirkens Böger og maa derfor betragtes som en af de Lærdomme, Joseph i sin Livstid ikke modtog.

Angaaende saadanne, som synde mod Evangeliets Lys, efter at have modtaget det, og aldeles vende sig bort fra Herren, siger Apostelen Paulus: „Thi synde vi med Villie, efter at have annammet Sandhedens Erkjendelse, er der ikke Offer mere tilbage for Synden, men en frygtelig

Forventelse af Dommen og en brændende Nidkjerhed, som skal fortære de Gjenstridige. Naar Nogen har brudt Mose Lov, döer han uden Barmhertighed, efter to eller tre Vidners Udsagn: hvormeget værre Straf, mene I, at den skal agtes værd, som træder Guds Søn med Födder, og ringeagter Pagtens Blod, hvormed han var hilliget, og forhaaner Naadens Aand?"—Heb. 10:26-30.

EN NY SLAGS BEGAVELSER

blev ligeledes indført af disse ny Ledere, bestaaende af Daab, Salvelse, en Fremstilling af Skabelsen, Edens Have, Syndefaldet, Menneskets Fordrivelse fra Edens Have, Frelsesplanen, Haandgreb, Eder, Pagter, Forpligtelser, Hemmeligheder, med tilhørende Böder og Straf, særegne Klædningsstykker og sluttelig, Besegling eller Giftermaal for Evigheden.

Hensigten med alt dette forklarer Brigham Young saaledes: „Lad mig give jer en kort Forklaring. Eders Begavelse er: i Herrens Hus at modtage alle de Ordinantser, der, efterat I gaa bort herfra, gjøres nödvendige for at I kunne komme tilbage til Faderens Nærhed, forbigaa Engle, der staa som Vagter, være i Stand til at opgive de Ord, Tegn og Kjendemerker, der henhøre til det hellige Præstedömmet, og opnaa eders evige Ophöielse til Trods for Jord og Helved."—*Journal of Discourses*, Aarg 2, Side 31.

En Sammenligning mellem disse saa kaldte Begavelser og Frimureriet vil vise, at meget er laant fra det sidstnævnte, men en Sammenligning med den

Begavelse, som Herrens Tjenere modtog i de forrige saavel som i de sidste Dage, vil paa det bestemteste bevise, at de har intet tilfælles, ei heller er Hensigten dermed den samme. Jesus siger, at i hans Navn skulde „prædikens Omvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folk, hvilket skulde begynde fra Jerusalem. Men I ere Vidner til disse Ting. Og se, jeg sender min Faders Forjættelse over Eder; men I skulde blive i Jerusalems Stad, indtil I blive iførte med Kraft fra det Høie.”—Luk. 24: 47-50. Se ogsaa Ap. G. 1: 4, 5, 8, og Joh. 16: 13. Hensigten med denne Begavelse var altsaa, at dygtiggjøre Disciplene som Vidner om Kristus og Evangeli Tjenere i den ganske Verden. Hermed stemmer Aabenbaringerne til Kirken i disse sidste Dage. Herren befalede Kirken i 1831 at gaa til Ohio og siger: „Der vil jeg give Eder min Lov, og der skulde I blive begavede med Kraft fra det Høie; og derfra skulde de, som jeg vil, gaa ud iblandt Nationerne, og det skal blive dem sagt, hvad de skulde gjøre; thi jeg har et stort Arbeide i Behold, thi Israel skal frelses, og jeg fører dem hen, hvor jeg vil, og ingen Magt skal standse min Haand.”—Pagtens Bog Side 68. „Atter siger jeg Eder, lytter, I Ældste af min Kirke, hvem jeg naar beskikket. I ere ikke udsente for at læres, men for at lære Menneskenes Børn de Ting, som jeg har lagt i Eders Hænder ved min Aands Kraft; og I skulde undervises fra det Høie. Helliger Eder, saa skulde I blive begavede med Kraft, at I kunne meddele, ligesom jeg har talet.”—Side 79.

De reiste ifølge denne Befaling

til Ohio og byggede Herren et Hus, hvori de, som han vilde, bleve begavede med Kraft fra det Høie og dygtiggjorte til deres Arbeide i Verden. Ved denne Leilighed uddeltes Herrens Nadver, Fodvaskning udførtes, og deres Hoveder blev salvet med Olie; Guds Aand blev derpaa udgydt over dem, og Nogle saa Engle og Syner, medens Andre talte i Tungemaal og Profeti; Frelseren viste sig for atter Andre, og sagde til dem blandt andet: „Jeg vil vise mig for mine Tjenere og tale til dem med min egen Røst, dersom mit Folk vil holde mine Befalinger og ikke besmitte dette hellige Hus; ja, Tusinders og ti Tusinders Hjerter skulde glæde sig overmaade som Følge af de Velsignelser, der skulde udgydes, og den Begavelse, hvormed mine Tjenere ere blevne begavede i dette Hus, og dette Hus' Ry skal naa til fremmede Lande; og dette er Begyndelsen paa den Velsignelse, som skal udgydes paa mit Folks Hoveder.”—*Millennial Star* 15: 729-739.

Læseren vil let kunne se Forskjellen paa disse Begavelser, som Herren gav, og de, som Brigham Young og Medhjælpere gav, og endnu giver i Utah. Førstnævnte havde ingen særskilte Klædningstykker med Mærker paa Bryst og Knæ, ingen Haandgreb, Pagter, Eder, Hemmeligheder, Bøder eller theatraleske Forestillinger osv. At saadant er udenfor og modsat Guds Veie og Planer, vil kunne ses af følgende: „Jeg har talet frit for Verden; jeg har altid lært i Synagogen og i Templet, der hvor Jøderne kom tilsammen fra alle Steder, og jeg har Intet talet i Løndom.”—Joh. 18: 20.

„Og det skete, at de dannede et hemmeligt Forbund, ligesom de Gamle, hvilket Forbund er mere vederstyggeligt og ondt end alle andre i Guds Öine; thi Herren virker ikke ved hemmelige Forbund, ei heller vil han, at man skal udgyde Blod, men har forbudt det i alle Maader fra Menneskets Begyndelse af.”—Mormons Bog Side 536.

Joseph Smith skrev: „Endvidere advare vi Brödrene mod det Urigtige ved at organisere Foreninger eller Selskaber formedelst Pagter, Eder, Böder eller Hemmeligheder. . . . Lad være Pagter være alene som den evige Pagt, saasom den findes i de hellige Skrifter og de Ting, som Gud har aabenbaret os. Sandt Venskab svækkes altid, naarsomhelst I forsøge at gjøre det stærkere ved Böder, Eder og Hemmeligheder.”—*Times and Seasons*, Aarg. 1, Side 133. Ligeledes siger han, at „Herrens Hus' Ordinantser vare de samme i alle Tidsaldere.”

BESEGLING.

Atter en ny Lære er den, at Börn her skulle besegles til deres Forældre for at kunne höre dem til i det næste Liv. Ligeledes ægtevies de Levende her for de Döde. Levende Personer ægtevies til eller skilles fra de Döde, og omvendt, efter Önske og Omstændigheder, alt ifölge Præstedømmets Magt og Myndig hed. Denne Slags Forestillinger behøver næppe at gjendrives, men anføres blot for at vise, hvor saadanne „Ledere” kunne faa sig til at lede ved Hjælp af disse for det skrevne Ord ukjendte Nögler. Den eneste Besegling. Bögerne om-

tale, er den, hvorved vi formedelst den Hellig Aand blive beseglede til Gud. Se Eph. 1: 13, 14; 4: 30; 2 Cor. 1: 22; Rom. 8: 9; Pagt. Bog Side 113 og 289; Mor. Bog Side 463 og 478.

BEDRAGERI.

Brigham gjorde sig skyldig i Bedrageri ved Konferencen i Nauvoo kort efter Josephs Död. idet han forsögte at efterabe Josephs Stemme. Enkelte antog dette som et Tegn paa, at Josephs „Kappe” var falden paa Brigham. Vi anföre her, hvad Nogle paastaas at have sagt desangaaende. G. Q. Cannon: „Harde Joseph været opstaaet fra de Döde og talt i deres Paahör, vilde Virkningen paa mange af de Tilstedeværende ved dette Möde ikke været mere forbausende; det var selve Josephs Röst; og ikke alene hörtes Josephs Röst, men for Folkets Öine saa det ud som om Joseph i egen Person stod for dem. En mere forbausende og mirakulös Tildragelse end den, som her fandt Sted den Dag, har man aldrig hört om.”—B. H. Roberts' Værk Side 5, 6.

William C. Staines: „Brigham Young sagde: Jeg vil sige jer, hvem I ville faa til Ledere eller Værger: De Tolv, jeg som deres Hoved. Dette blev sagt med en Röst, der var lig Josephs. Jeg troede, det var ham, og saaledes gjorde Tusinder, som hörte det.”—Samme Værk Side 6, 7.

Wilford Woodruff: „Da Brigham Young stod op og begyndte at tale, som sagt, hvis jeg ikke havde set ham med mine egne Öine, kunde Ingen overbevist mig om, at det ikke var Joseph Smith; og derom kan hvemsom

helst vidne, der var bekendte med disse to Mænd.”—Samme Værk Side 7.

Denne Fremgangsmaade er aldeles ikke ny, og i Betragtning af Brigham Youngs senere Handlemaade, forbauser det os slet ikke, at han her skulde betjene sig af den. Det forbauser os kun, at Mænd, som Cannon, Woodruff, Roberts og andre ville fremføre en saadan Taabelighed som Bevis for, at Brigham var Josephs retmæssige Efterfølger. Djævelen og hans Haandlangere havde ofte forsøgt dette Kneb, førend Brigham Young anvendte det. Han forsøgte at overbevise Moses om at være Guds Eenbaarne, og forlangte Moses til at tilbede sig. Aab. given Juni 1831. Paulus siger: „Saadanne Apostler ere svigefulde Arbejdere, som paatage sig Skikkelse af Christi Apostler (Brigham paatog sig en andens Skikkelse). Og intet Under! Thi Satanas selv paatager sig Skikkelse af en Lysets Engel.”—2 Cor. 11: 13, 14. Fortidens saavel som Nutidens Spiritisme kan fremvise en Mængde af lignende Forestillinger.

Men især forbauser det os, at foregivne Sidste Dages Hellige ville fremkomme med saadant, eftersom Herren i Pagtens Bog saa tydelig tilkjendegiver, hvem Josephs Efterfølger skulde være, og Maaden, hvorpaa han skulde beskikkes—alt dette for at Folket maatte undgaa at blive bedraget. Havde det været sagt, at den, som ved Røst og Gebærder bedst kunde efterligne Joseph, skulde være hans Efterfølger, vilde Brigham Ret muligvis været sikkert, forudsat at Andre havde været givet den samme Leilighed

til at vise deres Færdighed i denne Kunst. Guds Lov bestemmer, at Joseph skulde beskikke sin Efterfølger. Pagtens Bog Side 78. Ligeledes, at denne skulde være af hans eget Afkom, ifølge Loven om nedarvet Ret til Præstømmet. Side 281, 18 Pgr; S. 16, 18 Pgr; S. 37, 3 Pgr. Joseph beskikkede sin ældste Søn i Nærværelse af flere af Kirkens ledende Mænd og offentlig bar Vidnesbyrd herom for hele Forsamlingen i Nauvoo.

Sidste Dages Israel! Tiden nærmer sig, da „det, som blev lovet Guds Folk, skal dem gives” —deres Tilbagevenden med Fryd og evig Glæde til at opbygge Zions øde Steder mere fuldkomment, vare de blot rene af Hjærtet. Og som aldrig før, burde enhver adlyde Formaning: „Randsager eder selv, om I ere i Troen; prøver eder selv.” Ikke alene prøver eder selv, men prøver enhver Mands Lære ved Bøgerne, og forkaster som unyttigt og uden Værd alt, hvad der ikke han bestaa en saadan Prøve.

Brigham Young øvede Bedrageri og Falskneri særlig i de følgende Punkter, og var derfor uværdig til Folkets Tillid og Fortrøstning:—

1. Ved i Konferencen efter Josephs Død at fremstille sig i hans Skikkelse — efterabende ham i Røst og Gebærder.

2. Ved at ignorere og tilside-sætte de af Gud givne Lovbestemmelser, ifølge hvilke alene et øverste Præsidentskab kan blive kaldet og indsat.

3. Ved at indføre Omdaab.

4. Omkonfirmation.

5. Omordination.

6. Ved at oprette et nyt Zion.

7. Ved at lære, at Adam er vor Gud, og den eneste Gud, med hvem vi have at gjøre.

8. Ved at benægte Jesu mirakuløse Undfangelse, og istedet gjøre Adam til hans Fader.

9. Ved at instifte og øve Flerkoneri, hvilket Guds Ord kalder en Vederstyggelighed, Horeri osv.

10. Ved at foregive at være i Besiddelse af Nøgler, der ikke omtales eller kjendes af det skrevne Ord, ligeledes at have Ret til at give Aabenbaringer, og i Kraft af denne fore-

givne Rettighed gav en Aabenbaring, der helliger nævnte Vederstyggelighed, og under visse Forhold tillader en Kvinde at have flere Mænd; og løi denne „Aabenbaring“ paa Joseph Smith.

11. Ved at lære Blodforsoning.

12. Ved at indstifte og øve disse unyttige og meningsløse Tempelforestillinger, og udgive dem for Begavelser.

13. Ved at indføre Beseglinger, Ægtevielser og Skilsmisser for Døde og Levende for Tid og Evighed.